

W E T

tot regeling van het

VEEARTSENIJKUNDIG
Staatstoezigt

EN DE

VEEARTSENIJKUNDIGE POLITIE,

DOOR

L. N. SCHUURMAN,
Secretaris der Gemeente Zwolle.

TWEEDE BIJGEWERKTE DRUK,
met aanvulling tot 1 September 1874.

ZWOLLE,
W. E. J. TJEENK WILLINK.

f 0.25.

V. f. C. 1576[2]+[3]

972

van 20

VEEA
St

VEEART

besluiten o

ALPH

Secr

Tweede, tot

BIBLIOTHEEK UNIVERSITEIT UTRECHT

2911 893 6

W. E

92
W E T

van 20 Julij 1870, S. 131, C. V. 139,

TOT REGELING VAN HET

VEEARTSENIJKUNDIG
Staatstoezigt

EN DE

VEEARTSENIJKUNDIGE POLITIE,

BENEVENS DE

besluiten enz. ter uitvoering dier wet,

MET

AANTEKENINGEN

EN

ALPHABETISCH REGISTER,

DOOR

L. N. SCHURMAN,

Secretaris der Gemeente Zwolle.

Tweede, tot 22 Nov. 1872, bijgewerkte druk.

ZWOLLE,

W. E. J. TJEENK WILLINK.

Verkortingē:

Handel. *Verslag der Handelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.*

Bijl. *Bijlagen van het Verslag der Handelingen van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.*

M. v. T. *Memorie van Toelichting, behoorende bij het ontwerp van Wet.*

M. v. B. *Memorie van Beantwoording.*

W E T

van 20 Julij 1870, S. 131, C. V. 139,

TOT REGELING VAN HET

VEEARTSENIJKUNDIG STAATSTOEZIGT

EN DE

VEEARTSENIJKUNDIGE POLITIE.

Zie ontwerp met Memorie van Toelichting Bijl. bl. 120; Voorloopig verslag Bijl. bl. 1579; Memorie van Beantwoording Bijl. bl. 1625; Eindverslag Bijl. bl. 1739; Beraadslagingen Hand. bl. 1783 en volgenden. (1)

In de vergadering van 30 Junij 1870, Hand. bl. 1869, is besloten de behandeling van het wetsontwerp tot regeling van de uitoefening der veeartsenijkunst uit te stellen.

WIJ WILLEMIJ, BIJ DE GRACIE GODS, KONING
DER NEDERLANDEN, PRINS VAN ORANJE NASSAU,
GROOT-HERTOG VAN LUXEMBURG ENZ., ENZ., ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen,
salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat
het noodzakelijk is het veeartsenijkundig Staats-
toezigt en de veeartsenijkundige politie bij de wet
te regelen;

Zoo is het, dat Wij, den Raad van State ge-
hoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal

(1) Het getal besmettelijke veeziekten is niet gering; de maatregelen tegen elke dier ziekten te nemen in de wet te vermelden is minder wenschelijk te achten. De wet zou daardoor niet alleen zeer omslagtig worden, maar bij het ontstaan van nieuwe ziekten of bij het ontdekken van nieuwe middelen tot stuiting van ziekten, zou telkens wijziging der wet noodig worden. Het is daarom wenschelijk voorgekomen, ook naar aan-

raal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedgevinden en verstaan bij deze:

§ 1. *Van het veeartsenijkundig Staatstoezicht.*

Art. 1. Het veeartsenijkundig Staatstoezicht omvat:

a. het onderzoek naar den algemeenen gezondheidstoestand van den veestapel en, waar noodig, de aanwijzing en bevordering van middelen ter verbetering;

b. de handhaving van de wetten en verordeningen in het belang van den algemeenen gezondheidstoestand van den veestapel vastgesteld.

2. Het is onder Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken opgedragen aan districtsveeartsen. Zij worden door Ons benoemd uit personen, die de akte van bevoegdheid als veearts van Rijkswegen ontvangen hebben. Zij kunnen door Ons worden geschorst en ontslagen.

Hunne standplaatsen, alsmede de kringen, waar binnen zij werkzaam zijn, worden hun door Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken aangewezen.

Voor iederen districtsveearts worden door Ons één of meer plaatsvervangers benoemd, die, bij

leiding van de niet onjuiste aanmerking van vele leden, dat het ontwerp te zeer enkel met het oog op de runderpest is geschreven, in de wet alleen van besmettelijke ziekten in het algemeen te spreken, en de maatregelen aan te wijzen die door de Regering bij het heerschen van eene dier ziekten kunnen genomen worden en aan den Koning over te laten om bij algemeenen maatregel van inwendig bestuur, eene commissie van deskundigen gehoord, aan te wijzen welke veeziekten tot de besmettelijke gerekend worden, en welke maatregelen tegen ieder van haar behooren genomen te worden. (M. v. T. Bijl. bl. 124.)

Bij deze wet de keuring van vee en vleesch te regelen, zoo als door verscheiden leden wordt verlangd, schijnt niet wenschelijk. Het doel dier keuring is toch hoofdzakelijk om te waken tegen het gebruik van slecht vleeschvoedsel door den mensch; dit is een onderwerp van medische politie en zou bij eene wet op de keuring van levensmiddelen geregeld moeten worden. Het komt den ondergeteekende voor dat dit in geen geval in eene wet op de veeartsenijkundige politie moet geschieden. (M. v. T. bl. 125.)

volstreckte verhindering van dien ambtenaar, zijne betrekking waarnemen.

3. Bij de aanvaarding hunner betrekking leggen de districtsveeartsen en de plaatsvervangende districtsveeartsen den volgenden eed (belofte) af in handen van Onzen Commissaris in de provincie:

„Ik zweer (beloof), dat ik de verplichtingen, verbonden aan de betrekking van districtsveearts (plaatsvervangend districtsveearts), getrouw vervullen zal.

„Zoo waarlijk helpe mij God Almachtig (Dat belooft ik).”

4. Bij schorsing van districtsveeartsen bepaalt het besluit of dit geschiedt met behoudt, dan wel met geheel of gedeeltelijk verlies der bezoldiging gedurende den tijd der schorsing. Onze Minister van Binnenlandsche Zaken bepaalt op welke wijze, gedurende den tijd der schorsing, in de dienst zal worden voorzien.

5. De districtsveeartsen zijn bevoegd binnen den kring, waarin zij werkzaam zijn, onder vertoon des gevorderd van hunne akte van aanstelling, bij het aanwezig zijn van eene besmettelijke veeziekte of wanneer die vermoed wordt, de bij deze wet aan hun toezigt onderworpen erven, weiden, stallen en andere verblijfplaatsen van vee, slagthuizen, winkels of bergplaatsen van vleesch en spek, alsmede diergaarden, tentoonstellingen van vee, vilderijen, penserijen en dergelijke werkplaatsen, zelfs ondanks den wil der bewoners of gebruikers, tusschen zons op- en ondergang binnen te treden. Zij moeten daarbij voorzien zijn van een' schriftelijken last van den burgemeester of den kantonregter en dien des gevorderd vertoonen. (1)

(1) Ten einde aan een der bezwaren tegen dit artikel te genoet te komen, is thans bepaald dat de ambtenaren de in het artikel genoemde plaatsen alleen tusschen zons op- en ondergang mogen binnentreden. Zeer juist is opgemerkt dat art. 10 der wet van 19 April 1867 (Staatsblad N°. 30) verder ging en, zoover bekend is, heeft dat artikel nooit tot eenige moeilijkheid aanleiding gegeven.

Eene besmettelijke ziekte dreigt, wanneer zij zich in het buitenland vertoont, vooral wanneer

6. De districtsveeartsen zijn bevoegd van overtredingen der wetten en verordeningen in het belang van den veestapel proces-verbaal op te maken, op den eed bij de aanvaarding hunner bediening afgelegd.

Zij zenden de processen-verbaal aan het openbaar ministerie.

7. De districtsveeartsen genieten eene vaste bezoldiging uit 's lands kas, benevens vergoeding voor bureau, reis- en verblijfkosten.

Zij oefenen de veeartsenijkunst niet uit en bekleeden zonder Onze toestemming geene andere bediening.

De plaatsvervangende districtsveeartsen zijn bevoegd de veeartsenijkunst uit te oefenen. Zij ontvangen geene bezoldiging, maar vergoeding voor reis- en verblijfkosten. (1)

zij de grenzen nadert. Dit kan door de Regering bekend gemaakt worden.

Vleeschwinkels enz. zijn in dit artikel opgenoemd, omdat het noodig kan zijn uit het onderzoek van vleesch het bestaan eener besmettelijke veeziekte te herkennen. Ook kan zich het geval voordoen dat de districtsveearts, op het spoor zijnde van een aan besmettelijke ziekte lijdend stuk vee, verneemt dat het geslagt is. In dat geval is onderzoek van het geslagte dier noodzakelijk. Voor deze en dergelijke gevallen moet hij de bevoegdheid hebben om bergplaatsen van vleesch binnen te treden. Tentoonstellingen zijn uitdrukkelijk genoemd om aan te toonen dat de districtsveearts het regt heeft in de gevallen bij het artikel voorzien, daar binnen te treden, ook zonder betaling en dat hij niet geweerd mag worden.

Zonder noodzaak zal een burgemeester niet ligt de gevraagde magtiging verleen; hij moet haar zelfs *kunnen* weigeren en hierin bestaat voor den veehouder een voldoende waarborg tegen mogelijke willekeur van den districtsveearts. (M. v. T. bl. 125.)

(1) Een klein getal ambtenaren zal in gewone tijden voldoende zijn om behoorlijk toezigt te houden, maar dan moeten zij zich geheel daaraan kunnen wijden en niet alleen de veeartsenijkunst niet uitoefenen maar ook in den regel geene andere bedieningen bekleeden. Mogten de huisgenooten van den districtsveearts een of ander bedrijf uitoefenen waardoor de zelfstandigheid van dien ambtenaar gevaar loopt, dan kan daartegen door de Regering gewaakt worden. Art. 2 geeft daartoe het middel in handen. (M. v. T. bl. 125.)

8. Jaarlijks geven de districtsveeartsen vóór den 1 April aan Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken een verslag van de werkzaamheden van het veeartsenijkundig Staatstoezicht over het afgelopen jaar in hunnen kring. Zij zenden van dit verslag een afschrift aan Gedep. Staten der provincie of der provinciën waarin zij gestationeerd zijn.

9. De districtsveeartsen houden, binnen den kring waarvoor zij zijn aangesteld, een naauwkeurig toezigt op den gezondheidstoestand van den veestapel en op de handhaving der wetten en verordeningen, in het belang van den veestapel vastgesteld, en viseren kosteloos de diplomata en de bewijzen van bevoegdheid der veeartsen.

Zij bezoeken zooveel mogelijk de markten, waar handel in vee wordt gedreven, alsmede de plaatsen waar openbare verkoopingën van vee worden gehouden en gelasten de inbeslagneming en afzondering van aldaar aanwezig, aan eene besmettelijke ziekte lijdend vee. (1)

10. Bij het ontstaan eener de gezondheid van den veestapel bedreigende of buitengewone sterfte veroorzakende, of eener voor den mensch schadelijke ziekte onder het vee, of wanneer er vrees bestaat dat zoodanige ziekte van buiten 's lands zal worden overgebracht, geven zij daarvan onmiddelijk berigt aan onzen Minister van Binnenlandsche Zaken, aan den Commissaris of de Commissarissen des Konings van de provincie of de provinciën waarin zij gestationeerd zijn en aan de districtsveeartsen in de aangrenzende kringen. Zij maken zich, wanneer zich zulk eene ziekte in hunnen kring vertoont, persoonlijk bekend met den aard daarvan en stellen den burgemeester der betrokken gemeente de maatregelen voor, die dadelijk tot stuiting der ziekte te nemen zijn.

Van het voorkomen van voor menschen gevaarlijke veeziekten geven zij ook berigt aan den geneeskundigen inspecteur in den kring waarin zij

(1) Hierboven is reeds aangemerkt, dat het zoo veel mogelijk bezoeken van veemarkten niet in zich sluit dat altijd alle markten door den districtsveearts bezocht behoeven te worden. (M. v. T. bl. 126.)

gevestigd zijn, en treden met hem in overleg over de voor te stellen maatregelen.

11. Bij het uitbreken van besmettelijke veeziekten kunnen door Ons tijdelijk buitengewone districtsveeartsen worden aangesteld.

Zij genieten bezoldiging en vergoeding voor bureau-, reis- en verblijfkosten uit 's lands kas, door Ons te bepalen, en hebben, zoolang zij in dienst zijn, dezelfde bevoegdheden en verplichtingen als de gewone districtsveeartsen.

Ze mogen echter de veeartsenijkunst blijven uitoefenen. (1)

12. Onze Minister van Binnenlandse Zaken geeft Ons jaarlijks een verslag van de bevindingen en handelingen van het veeartsenijkundig Staats-toezigt. Dit verslag wordt aan de beide Kamers der Staten-Generaal medegedeeld en door den druk openbaar gemaakt.

§ 2. *Bepalingen omtrent de veeartsenijkundige politie.*

13. Wanneer zich bij eenig stuk vee verschijnselen van eene besmettelijke ziekte openbaren, is de houder of hoeder verplicht daarvan onmiddellijk kennis te geven aan den burgemeester der gemeente, waar het vee zich bevindt. (2)

(1) Wanneer het toezigt in gewone tijden op voldoende wijze is geregeld, zal het zelden noodig zijn buitengewone ambtenaren te benoemen. Het is evenwel mogelijk dat de omstandigheden tijdelijke vermeerdering van ambtenaren noodzakelijk maken; in dat geval behoort de Regering daartoe de magt in handen te hebben. (M. v. T. bl. 126.)

(2) Het gebod van aangifte en afzondering van vee, hetwelk aan eene besmettelijke veeziekte lijdt, is volstrekt niet nieuw. Artt. 459—461 van den Code Pénal bevatten daaromtrent reeds voorschriften, die geenszins strenger zijn dan de thans voorgestelde. Zij hebben nimmer tot ernstig bezwaar aanleiding gegeven. Wanneer de veehouder of de hoeder in twijfel verkeert omtrent den aard van een ziektegeval, kan hij of een veearts raadplegen of aangifte doen dat zijn beest ziek is. Zonder zoodanige bepalingen zou toezigt op besmettelijke veeziekten onmogelijk zijn. (M. v. T. bl. 126.)

— Zie besluit van 30 October 1872 hierna, bepalende wat voor besmettelijke veeziekten worden gehouden.

14. Een stuk vee, dat verschijnselen eener besmettelijke ziekte vertoont (1), moet onmiddellijk door den eigenaar, houder of hoeder van het overige vee worden verwijderd en zoolang afgezonderd gehouden worden, tot dat daaromtrent door den burgemeester, in overleg met den districtsveearts of, bij afwezigheid van dezen en van een districtsveearts-plaatsvervanger, in spoedeischende gevallen met eenen geëxamineerden veearts (2), overeenkomstig de bepalingen dezer wet zal beslist zijn.

15. Wanneer, bij het bestaan, binnen of buiten 's lands, eener besmettelijke veeziekte, de zorg voor het behoud van den veestapel en voor de gezondheid der ingezetenen het vereischt, kunnen door Ons in- en doorvoer van buiten 's lands, en vervoer binnen 's lands van levend en dood vee, vleesch, huiden, haar, wol, mest en verderen afval, veevoeder, gereedschappen en voorwerpen, die bij de behandeling van vee gebruikt worden, en het houden van markten, verkoopingex, tentoonstellingen en andere vereenigingen van vee verboden, en verbods- en andere bepalingen vastgesteld worden omtrent aangifte, verkoop, behandeling en visitatie van alle in dit artikel genoemde voorwerpen, alsmede op de middelen, waarmede zij vervoerd worden, een en ander onverminderd de door provinciale en gemeentebesturen vast te stellen reglementen en verordeningen, voor zooverre

— Degeen die het vee onder zijn onmiddellijk toezigt heeft, is de verantwoordelijke persoon.

Ziekteverschijnselen openbaren zich wanneer zij merkbaar zijn; in dat geval behoort aangifte te geschieden. (M. v. B. Bijl. bl. 1627.)

— De bedoeling is in het vervolg aangifte van vee, lijdende aan eene gewone ziekte, niet meer verplichtend te stellen, ten einde de vrijheid van de landbouwers niet noodeloos te belemmeren. (Min. van Binn. Zaken, Hand. bl. 1811.)

(1) Wat voor besmettelijke veeziekte wordt gehouden. Zie besluit van 30 Oct. 1872 hierna.

(2) Op amendement van den heer VAN GOLTSTEIN, hetwelk door den Minister is overgenomen, zijn in dit art. en artt. 17, 19, 21 en 25 de woorden "in spoedeischende gevallen met een geëxamineerden veearts" gebragt.

— Zie de missive van 14 Dec. 1870 hierna.

Veeartsenijk. 2e dr.

zij met Onze voorschriften niet in strijd zijn. (1)

16. Bij aangifte eener besmettelijke veeziekte door den eigenaar, houder of hoeder, of wanneer een stuk vee vermoed wordt door eene besmettelijke ziekte te zijn aangetast, doet de burgemeester onverwijld door den districtsveearts of, bij afwezigheid van dezen en van een districtsveearts-plaatsvervanger, in spoedeischede gevallen door eenen geëxamineerden veearts het zieke vee, of dat vermoed wordt ziek te zijn, onderzoeken. Deze geeft daarvan aan den burgemeester schriftelijk verslag, en, zoo het geval hem blijkt van een besmettelijken aard te zijn, brengt hij daarbij advies uit omtrent de te nemen maatregelen tot beteugeling der ziekte, aan welk advies de burgemeester verplicht is, overeenkomstig de bepalingen dezer wet, onverwijld gevolg te geven, behoudens zijn beroep op Onzen Minister van Binnenl. Zaken.

In gevallen van twijfelachtigen aard wordt aan Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken terstond ennis gegeven. Deze beveelt een onderzoek en schrijft alle die bij de wet toegelaten maatregelen voor, welke door hem noodzakelijk worden geacht. (2)

(1) Het voorbehoud bij art. 1 der wet van 17 October 1865 (Staatsblad N°. 121) gevoegd, krachtens hetwelk de verordeningen van provinciale en gemeentebesturen, voor zoo ver die met de voorschriften der wet niet in strijd waren, van kracht bleven, is bij ondervinding gebleken tot niets dan tot verwarring aanleiding te geven. Bij het in werking treden van deze wet zouden provinciale of plaatselijke verordeningen bovendien geheel overbodig zijn. (M. v. T. bl. 126.)

— Men moet niet uit het oog verliezen dat het hier niet geldt eene bepaling in gewone omstandigheden, maar dat alleen wanneer, binnen of buiten 's lands, eene besmettelijke veeziekte bestaat, de genoemde bepalingen door den Koning zullen worden in het leven geroepen, en *dan* zal de provinciale en plaatselijke wetgever zich van regeling moeten onthouden. (Min. van Binn. Zaken, Hand. bl. 1814.)

— Zie de missive van 14 Dec. 1870 hierna, bl. 29. Verdere maatregelen bij ziekten enz., zie art. 3 van het besluit van 30 Oct. 1872 hierna.

(2) Bij dit artikel wordt aan den veeartsenijkundigen ambtenaar niet meer magt toegekend dan dringend noodig is. Hij is de deskundige die te beslissen heeft, de burgemeester moet verplicht

17. Op last van den burgemeester wordt, zoo mogelijk na overleg met den districtsveearts of, bij afwezigheid van dezen en van een districtsveearts-plaatsvervanger, in spoedeischede gevallen met eenen geëxamineerden veearts, de hoeve, het erf, de stal of weide, waar zich door eene besmettelijke ziekte aangetast of daarvan verdacht vee bevindt of bevonden heeft, door of in tegenwoordigheid van een' politiedienaar duidelijk kenbaar gemaakt; de kenteekenen, daartoe gebezigd, blijven daar geplaatst gedurende een tijd, door den burgemeester, na overleg met den districtsveearts, te bepalen, doch niet langer dan honderd dagen na het einde van het laatste geval. (1)

18. De stof, vorm en grootte van deze kenteekenen worden door Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken vastgesteld en door middel der Staatscourant ter openbare kennis gebracht. (2)

19. De burgemeester is verplicht om, op advies van den districtsveearts of, bij afwezigheid van dezen en van een districtsveearts-plaatsvervanger, in spoedeischede gevallen van eenen geëxamineerden veearts, vee door eene besmettelijke ziekte aangetast of daarvan verdacht, of nadat het hersteld is, van een merkteken te doen voorzien. (1)

20. De werktuigen tot het merken van vee en de kenteekenen, bedoeld in art. 17, zijn voor Rijksrekening in iedere gemeente aanwezig.

21. Vervoer van vee, door eene besmettelijke ziekte aangetast of daarvan verdacht, is verboden.

Wanneer echter dit vervoer noodzakelijk is, kan de burgemeester, den districtsveearts of, bij afwezigheid van dezen en van een districtsveearts-plaatsvervanger, in spoedeischede gevallen den geëxamineerden veearts gehoord, het vervoer doen

worden zijn advies te volgen, hetgeen te minder bezwaar heeft omdat de districtsveearts bij het geven van dit advies gebonden zal zijn aan de voorschriften van den algemeenen maatregel van inwendig bestuur bij art. 34 bedoeld. (M. v. T. bl. 126.)

— Zie de missive van 14 Dec. 1870 hierna.

(1) Zie de missive van 14 Dec. 1870 hierna.

(2) Zie de bekendmaking van den Minister van Binnenlandsche Zaken, van 24 Dec. 1870 hierna.

plaats hebben onder de door dezen aan te wijzen voorzorgmaatregelen. (1)

22. Het vee wordt verdacht gehouden, wanneer de districtsveeartsen daaraan kenteekenen meenen te bespeuren van eene besmettelijke ziekte, wanneer het door smetstof bezoedeld kan zijn, zich niet aan eene besmettelijke ziekte lijdend vee in dezelfde verblijfplaats bevindt of sedert een termijn, voor elke ziekte in den algemeenen maatregel van inwendig bestuur volgens artikel 34 te bepalen (2), bevonden heeft, of daarmee in onmiddellijke aanraking is geweest.

De beide laatste bepalingen gelden echter alleen voor vee, dat voor dezelfde ziekte vatbaar is, waaraan het vee lijdt, waarmee het in dezelfde verblijfplaats is of geweest is, of waarmee het in onmiddellijke aanraking is gekomen.

23. Onverminderd de bepalingen der wet van 28 Augustus 1851 (Staatsblad N°. 125) voor alle andere gevallen van onteigening dan die van besmetting bij veeziekten, wordt, wanneer afmaking van vee noodig is, het besluit daartoe genomen door den burgemeester. Het vermeldt den eigenaar van het vee of houdt de verklaring in, dat de eigenaar den burgemeester onbekend is, en omschrijft het vee; het beveelt de onmiddellijke inbeslagneming daarvan en moet berusten op het verslag van den districtsveearts, in art. 16 bedoeld. (3)

(1) De burgemeester kan natuurlijk alleen ontheffing van dit verbod verleenen voor zooveel de gemeente betreft. Is vervoer naar eene andere gemeente wenschelijk, dan zal de burgemeester van die gemeente zijne toestemming moeten geven. (M. v. T. bl. 126.)

— Zie de missive van 14 Dec. 1870 hierna.

(2) Zie artt. 5 en 6 van het besluit van den 30 October 1872 hierna.

(3) In art. 23 is nu even als in art. 1 der wet van 19 April 1867 (Staatsblad N°. 30), verwezen naar de wet van 28 Augustus 1851 (Staatsblad N°. 125), welke voor alle andere gevallen van onteigening, dan die van besmetting bij veeziekten, van kracht blijft. De bepalingen van de onteigeningswet zijn bij het heerschen der runderpest gebleken te langzaam te werken. De daarvoor in de plaats gestelde bepalingen der wet van den

24.
gaande
Alv
gaan,
om h
in ach
waaro
ziekte
gezon
De
de v
blik
ter o
W
beid
(van
stra
bene
beso
twe
bes
L
vie
der
ste
ge
de
vo
bo
ri
al
—
1
l
r
k

24. De afmaking geschiedt niet dan na voorafgaande onteigening.

Alvorens tot onteigening ter afmaking over te gaan, benoemt de burgemeester een deskundige om het vee te waarden, waarbij moet worden in acht genomen, dat voor verdacht vee de volle waarde (1), voor vee, door eene besmettelijke ziekte aangetast, de helft der waarde, die het in gezonden toestand zou hebben, wordt berekend.

De toestand van ziek of verdacht wordt, wat de vergoeding betreft, beoordeeld naar het oogeblik dat het vee in het bezit van den burgemeester overgaat.

Wanneer de burgemeester of de eigenaar of beiden geen genoegen nemen met de waardering (van welke omstandigheid de burgemeester in zijn straks te noemen proces-verbaal melding maakt), benoemt de kantonregter terstond bij eenvoudige beschikking, op een verzoek van den burgemeester, twee deskundigen, die met den eersten deskundige beslissen bij meerderheid.

De, hetzij volgens het tweede of volgens het vierde lid van dit artikel, getaxeerde prijs wordt den eigenaar aangeboden en, bij weigering of ontstentenis van den eigenaar, in handen van den gemeente-ontvanger gedeponceerd. Voor het doen der in dit artikel vermelde aanbieding, zijn de vormen, voorgeschreven bij het Burgerlijk Wetboek en het Wetboek van Burgerlijke Regtstovdering, niet toepasselijk; de aanbieding wordt, even als de andere in dit artikel genoemde handelingen

19 April 1867 hebben nooit tot ernstige moeilijkheden aanleiding gegeven, niettegenstaande de ruime ondervinding die men daaromtrent heeft kunnen opdoen. (M. v. T. bl. 126.)

(1) Men wil de volle waarde voor verdacht vee geven, opdat zoo spoedig mogelijk de aangifte geschiede. Bij aanneming van het amendement zou die prikkel niet bestaan. Immers als de veehouder niet weet welke waarde voor zijn verdacht vee wordt gegeven, zal hij in den regel de aangifte zoo lang mogelijk uitstellen, zonder nog te vervallen in de strafbepalingen. Weet hij daarentegen die waarde, hij zal spoedig aangifte doen en de autoriteit zal maatregelen kunnen nemen. (Min. v. Binn. Zaken, Hand. bl. 1824.)

des burgemeesters of die, waarbij deze tegenwoordig is, geconstateerd bij proces-verbaal van den burgemeester op zijn ambtseed opgemaakt.

Zoowel de burgemeester als de eigenaar kan vorderen, dat de deskundige of ieder der deskundigen, alvorens te waardenen, den eed of de belofte aflegge van naar zijn beste weten de waardering te zullen doen. Deze eed of belofte wordt in handen van den burgemeester afgelegd.

Bij afwezigheid van den eigenaar, wordt hij, ten opzichte der bepalingen van dit artikel, vervangen door zijnen gemagtigde ter plaatse waar het vee zich bevindt, of zoo deze ontbreekt, door den houder of hoeder van het vee. De koop prijs wordt evenwel ten behoeve van afwezige eigenaars altijd gedeponceerd bij den gemeente-ontvanger. (1)

25. Wanneer tot afmaking moet worden overgegaan, of ziektegevallen zijn voorgekomen, die daartoe aanleiding hadden kunnen geven, is de burgemeester verplicht te onteigenen en te vernietigen de voorwerpen, door den districtsveearts of, bij afwezigheid van dezen en van een districts-plaatsvervanger, in spoedeisende gevallen door eenen geëxamineerden veearts aan te wijzen. Deze onteigening geschiedt op de wijze in art. 24 vermeld. Het besluit daartoe wordt genomen op gelijke wijze als dat in art. 23 bedoeld, en daarbij kan den in beslagnameing der voorwerpen bevolen worden. (2)

26. De eigenaar van volgens deze wet afgemaakt vee of van onteigende voorwerpen in art. 25 genoemd, die den aangeboden prijs niet heeft aangenomen, kan dien nog gedurende zes maanden bij den gemeente-ontvanger in ontvang nemen.

(1) Het schijnt wenschelijk het afleggen van een eed door den schatter niet verplichtend te maken. In het algemeen toch verdient het al te zeer vermenigvuldigen van eedsafleggingen geen goedkeuring. (M. v. T. bl. 127.)

— Zie missive van den Min. van Binn. Zaken van 23 December 1870 hierna.

(2) Het scheen niet raadzaam de voorwerpen op te noemen waarvan onteigening noodig is. De bepaling daarvan blijve aan den districtsveearts. (M. v. T. bl. 127.)

— Zie de missive van den Min. van Binnenl. Zaken 14 December 1870 hierna.

Na verloop van dezen termijn wordt de som in de kas der geregtelijke en vrijwillige consignatiën gestort. Het bewijs van uitbetaling aan den regt-hebbende of van storting in de consignatiekas wordt door den gemeente-ontvanger aan de algemeene rekenkamer gezonden.

Voor het overbrengen der gelden naar de consignatiekas zijn de vormen, voorgeschreven bij art. 1442 van het Burgerlijk Wetboek, niet toepasselijk.

De onteigende kan zich, gedurende vijf jaren na de consignatie, aan de consignatiekas aanmelden om alsnog de som te ontvangen. In dat geval worden hem de kosten van overbrenging in consignatie, door het Rijk voorgeschoten, gekort.

Na verloop van deze vijf jaren is de vordering van den eigenaar verjaard en vervalt de som aan het Rijk. De kosten blijven in dat geval ten laste van het Rijk.

27. De aanspraak op vergoeding wegens de onteigeningen krachtens de artt. 24 en 25 vervalt, wanneer de bij art. 13 voorgeschreven aangifte of de bij art. 14 voorgeschreven afzondering is verzuimd, of wanneer de eigenaar binnen den verboden termijn vee heeft gebragt of doen brengen op stallen, hoeven of weiden, waar eene besmettelijke ziekte heeft geheerscht, of op eenige andere wijze zijn vee opzettelijk in verdachten toestand heeft gebragt of doen brengen.

In geval van bevinding van een dezer misdrijven, wordt de vergoeding wel volgens artt. 24 en 25 bepaald, maar bij den gemeente-ontvanger gesequestreerd tot na afloop van die strafzaak.

In geval van vrijspraak of ontslag van regtsvervolging begint de termijn, vermeld in de eerste alinea van art. 26, van de uitspraak van het eindvonnis.

In dat geval zendt de gemeente-ontvanger met de quitantie van den onteigende een ongezegeld afschrift van het eindvonnis, waarbij de strafzaak in diens voordeel is uitgewezen, aan de algemeene rekenkamer. (1)

(1) Er is gevraagd of de bepaling, dat de eigenaar geen aanspraak heeft op vergoeding van het vee *ten aanzien waarvan hij in overtreding is bevonden*, op geheel den koppel slaat, dan wel

28. De schadevergoeding wordt uit de gemeentekas voorgeschoten, waartoe aan den burgemeester, met de onteigening belast, op zijne aanvraag het vereischte bedrag door den gemeente-ontvanger tegen quitantie wordt ter hand gesteld. Het voorschrift der tweede zinsnede van art. 114 der wet van 29 Junij 1851 (S. N°. 85) geldt daarbij niet.

Zoo de burgemeester ten genoegen van Onzen Commissaris in de provincie aantoon, dat de kas der gemeente ontoereikend is voor de betaling of aanbidding, bedoeld in artt. 24 en 25, worden hem de daarvoor benoodigde gelden ter goede rekening uit 's Rijks schatkist verstrekt.

Deze verstrekkingen zijn niet aan de voorafgaande verevening der algemeene rekenkamer onderworpen. Evenmin is de bepaling van art. 51 der wet van 5 October 1841 (Staatsblad N°. 40) daarop van toepassing.

De burgemeester is niet gehouden deswege borgtocht te stellen, doch verplicht van de ter goede rekening ontvangen gelden binnen twee maanden na de dagteekening van het stuk, waarop hem die zijn uitbetaald, rekening te doen aan de algemeene rekenkamer, overeenkomstig de bepalingen der in de vorige zinsnede aangehaalde wet.

Van iedere verstrekking wordt door Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken aan gemeld collegie mededeeling gedaan.

op die stuks vee, waaromtrent de overtreding eigenlijk heeft plaats gehad. Dit zal van de omstandigheden afhangen. Is het besmette stuk vee wel afgezonderd geworden, maar is alleen de aangifte verzuimd, dan is de eigenaar of houder alleen in overtreding ten opzichte van het besmette vee. Heeft hij daarentegen ook de afzondering nagelaten, dan is hij ook daaromtrent in overtreding. Dergelijke gevallen hebben zich bij de toepassing der wet van 19 April 1867 reeds voorgedaan en dan is steeds in den zoeven vermelden zin beslist.

Er is opgemerkt dat het bij afwezigheid van den eigenaar, te hard zou zijn dezen te straffen voor eene niet door hem gepleegde overtreding. Die hardheid vervalt wanneer men in aanmerking neemt, dat hij aan den houder of hoeder van zijn vee gedurende zijne afwezigheid voorschriften kan geven hoe in geval van besmetting gehandeld worden moet. M. v. T. bl. 127.)

Dit artikel is ook toepasselijk op alle onkosten, waartoe de onteigening aanleiding geeft, zoomede op de kosten van aanschaffing van kalk, brandstof of andere zelfstandigheden, die bij het begraven, verbranden of onbruikbaar maken van afgemaakt of gestorven vee worden aangewend, alsmede op de kosten tot zuivering en ontsmetting van stallen en andere gebouwen.

29. Wanneer dit door den districtsveearts noodig wordt geoordeeld, worden besmette hoeven of weiden, zoo noodig (1) met inbegrip der naast aangelegen landerijen of erven, op last van den burgemeester, die daartoe de hulp van de militaire magt kan inroepen, afgesloten.

Vervoer uit en naar het in dien afgesloten kring besloten terrein van de voorwerpen, bij den algemeenen maatregel van inwendig bestuur, bedoeld in art. 34, aangewezen, is verboden. (2)

Uitzonderingen op dit verbod kunnen in zeer bijzondere gevallen door Onzen Commissaris in de provincie worden verleend.

De kleederen der personen, die het bovengemelde terrein verlaten, worden vooraf ontsmet.

30. Bij het heerschen van besmettelijke veeziekten, kan, in de gevallen aan te wijzen bij den algemeenen maatregel van inwendig bestuur, bedoeld in art. 34, het vastleggen of vasthouden van honden worden geboden in de gemeente of een gedeelte der gemeente waar de ziekte voorkomt, en des noodig in naburige gemeenten.

De burgemeester brengt op advies van den districtsveearts het ingaan van dit gebod ter openbare kennis, en kondigt evenzeer de opheffing van dit gebod aan, 30 dagen nadat het laatste geval van ziekte zich heeft voorgedaan.

Loslopende honden in die gemeenten of gedeelten van gemeenten kunnen door de ambtenaren van politie worden gedood.

(1) *Zoo noodig.* Het voorschrift is dus niet imperatief en het zal alzoo afhangen van het oordeel van den districtsveearts en van den burgemeester of ook tot de afsluiting van de aangrenzende landen of erven moet worden overgegaan. (Min. v. Binn. Zaken, Hand. bl. 1844.)

(2) Zie art. 7 van het besl. v. 30 Oct. 1872 hierna.

Van de verplichting om honden vast te leggen of vast te houden kan Onze Commissaris in de provincie, den burgemeester en den districtsveearts gehoord, in gemeenten of gedeelten van gemeenten ontheffing verleen. (1)

31. Omtrent de verplichting tot en de plaats en wijze van begraven, verbranden of op andere wijze vernietigen van het volgens deze wet afgemaakte of aan eene besmettelijke ziekte gestorven vee, en van andere voorwerpen en de ontsmetting der stallen en andere gebouwen en onschadelijkmaking van mestvaalten, worden de voorschriften gevolgd, door Ons gegeven of te geven. (2)

De ontsmetting heeft plaats ten koste van het Rijk op aanwijzing en onder toezigt van den districtsveearts.

De ontsmetting behoort afgeloopen te zijn binnen 14 dagen nadat het laatste ziektegeval is geconstateerd. Deze termijn kan door Onzen Minister van Binnenl. Zaken, waar dit noodig blijkt, worden verlengd.

Wanneer de begraving of de verbranding door eenige omstandigheid onmogelijk is op het erf of het land, waar het stuk vee gestorven of afgemaakt is, en geen erf in de gemeente voor den burgemeester beschikbaar is, doet deze de begraving plaats hebben ter naaster lage en vergoedt de daardoor eventueel veroorzaakte schade aan den eigenaar van den grond.

Wanneer het vee in een stal of eene schuur is gestorven of afgemaakt en geen gemeentegrond beschikbaar is, wijst de burgemeester een terrein aan voor de begraving of verbranding op minstens 50 meters van stallen, woningen of drinkwaterputten gelegen en vergoedt de daardoor eventueel veroorzaakte schade aan den eigenaar van den grond.

Bij verschil over het bedrag der schade, in de beide vorige zinsneden bedoeld, wordt deze door

(1) De bepaling dat in sommige gevallen de honden vastgelegd moeten worden, wordt thans beperkt tot de gemeente die besmet is of een gedeelte daarvan. Dit schijnt inderdaad voldoende. (M. v. T. bl. 127.)

— Zie art. 1, §§ 1, 2, 8, van het besluit van 30 October 1872 hierna.

(2) Zie het besluit van 4 December 1870, S. 191, hierna.

den kantonregter begroot bij beschikking op verzoek van de meest gereede partij, zonder hooger beroep.

32. In gebouwen of op weiden, erven of hoeven, waar vee staat of gestaan heeft, hetwelk aan eene besmettelijke ziekte lijdt of geleden heeft, mag geen vee gebragt worden gedurende een termijn, voor elke ziekte te bepalen in een algemeenen maatregel van inwendig bestuur in art. 34 bedoeld. (1)

33. De burgemeester, al of niet vergezeld van het door hem noodig gekeurde personeel, is bevoegd de weiden, stallen en woningen der eigenaars, houders of hoeders van vee, zelf zonder hunne toestemming, tusschen zonsop- en ondergang binnen te treden ter uitvoering van de bepalingen dezer wet of van de krachtens deze wet uitgevaardigde besluiten.

34. Door Ons wordt bij algemeenen maatregel van inwendig bestuur eene commissie van deskundigen gehoord, aangewezen welke ziekten van het vee voor besmettelijk worden gehouden, waarbij tevens wordt vastgesteld, welke der in deze wet genoemde maatregelen bij het heerschen of bij het dreigen van elke dier ziekten moeten toegepast worden. (2)

§ 3. *Strafbepalingen.*

35. Onverminderd de toepassing van bij de gewone strafwet bedreigde straffen, zoo daartoe termen zijn, wordt weigering of feitelijke verhindering om de ambtenaren, belast met of bevoegd tot het opsporen van overtredingen of het doen van visitatie in hoeven, erven, weiden, stallen, slagthuizen, winkels of bergplaatsen van vleesch toe te laten, belemmering of verhindering van de tenuitvoerlegging van deze wet of van Onze, krachtens artt. 15, 31 en 34 te geven voorschriften, het geheel of gedeeltelijk opgraven van begraven vee, vleesch, beenderen of overblijfselen daarvan, het wegnemen, verplaatsen of onkenbaar maken der kenteekenen in art. 17 bedoeld, het onkenbaar maken der merkteekenen in art. 19 bedoeld, het

(1) Bij art. 8 van het besluit van 30 Oct. 1872 hierna, zijn de termijnen bepaald.

(2) Zie het besluit van 30 October 1872 hierna.

vervoer van een of meer der in art. 29 bedoelde voorwerpen, in strijd met dat artikel, of met den algemeenen maatregel van inwendig bestuur in art. 34 bedoeld, naar of uit het in een afgesloten kring gelegen terrein, het opzettelijk in verdachten toestand brengen of doen brengen van vee; het zonder voorafgaande ontsmetting van kleederen verlaten van dat terrein, overtreding der artt. 14, 21 en 32 dezer wet en van hetgeen door Ons krachtens de artt. 15, 31 en 34 wordt vastgesteld, gestraft, met gevangenisstraf van ééne maand tot één jaar en met geldboete van *f* 25 tot *f* 500, te zamen of afzonderlijk.

Roerende voorwerpen, waarin of waarmede de overtreding heeft plaats gehad, worden aanstonds of zoodra mogelijk in beslag genomen en door den regter bij veroordeeling verbeurd verklaard, en, voor zooveel in het belang der gezondheid of ter wering van besmetting noodig, wordt de vernietiging of het onschadelijk maken daarvan bevolen. Vernietiging of onschadelijkmaking wordt gelijkerwijze bevolen bij vrijspraak of ontslag van regtsvervolging, wanneer het algemeen belang dit raadzaam maakt, tegen schadeloosstelling bij het vonnis door den regter te bepalen.

36. Wanneer de in beslag genomen voorwerpen uit hoofde van gevaar van besmetting niet ter bewaring geschikt zijn, worden deze, na te zijn gewaardeerd op de wijze in art. 24 dezer wet vermeld, op last van den ambtenaar, die de voorwerpen in beslag heeft genomen, dadelijk vernietigd of onschadelijk gemaakt.

De geldsom, vertegenwoordigende de waarde van hetgeen vernietigd is, wordt aan den gemeenteontvanger in bewaring gegeven. Zij wordt, in geval van vrijspraak of ontslag van regtsvervolging, aan den eigenaar van de vernietigde voorwerpen uitgekeerd. (1)

37. Levend vee wordt, wanneer er geen gevaar van besmetting bestaat, na te zijn gewaardeerd op de wijze in art. 24 dezer wet vermeld, vrijgegeven, wanneer daarvoor binnen 8 dagen na de inbeslag-

(1) Zie de missive van den Min. van Binnenl. Zaken van 23 December 1870 hierna.

neming het bedrag der waarde, benevens hetgeen voor het onderhoud van het vee besteed is, bij den gemeente-ontvanger gestort wordt.

Na dien tijd wordt het, op magtiging van den kantonregter, te stellen op het proces-verbaal en vrij van zegel en registratie, zoodra mogelijk in het openbaar verkocht.

In beslag genomen voor bederf vatbaar goed wordt, wanneer er geen gevaar van besmetting bestaat, eveneens op magtiging van den kantonregter, te stellen op het proces-verbaal en vrij van zegel en registratie, zoodra mogelijk in het openbaar verkocht, ten ware het bedrag, gewaardeerd op de wijze in art. 24 dezer wet vermeld, onmiddellijk bij den gemeente-ontvanger mogt worden gestort.

In de gevallen, bedoeld in het 2^e en 3^e lid van dit artikel, wordt de opbrengst van den verkoop aan den gemeente-ontvanger in bewaring gegeven. Uit die opbrengst worden de kosten van onderhoud van het vee sedert den dag der inbeslagneming tot aan den verkoop gekweten.

Het zuiver overschot der opbrengst wordt in geval van veroordeeling in 's Rijks schatkist gestort, in geval van vrijspraak of ontslag van rechtsvervolging aan den eigenaar van het vee of ander goed, dat in beslag genomen was, uitgekeerd.

38. Is, in de gevallen bij de twee vorige artikelen bedoeld, de eigenaar niet in het Rijk te vinden, en wordt het te zijner beschikking liggende door hem niet binnen zes maanden na het eindvonnis gereclameerd, dan zijn de vier laatste alineas van art. 26 en de laatste van art. 27 van toepassing.

39. Overtreding van art. 13 wordt gestraft met geldboete van *f* 25 tot *f* 75.

Het laten losloopen van honden in de gemeenten of gedeelten van gemeenten en binnen den tijd, bedoeld bij art. 30, wordt gestraft met eene geldboete van *f* 10 tot *f* 25.

De artt. 142 en 143 van het Strafwetboek (het laatste in verband met art. 5 der wet van den 29 Junij 1854, Staatsblad No. 102) zijn toepasselijk op het namaken of het bedriegelijk gebruik

maken van de in deze wet vermelde ken- of merkteekenen.

40. Zoo, in geval van overtreding van eenig voorschrift, hetwelk krachtens deze wet tijdelijk is gegeven, dat voorschrift opgehouden heeft te gelden op het oogenblik dat de zaak voor den regter, hetzij in eersten aanleg, hetzij in hooger beroep of in cassatie, wordt behandeld, is art. 52 der wet op den overgang van de vroegere tot de nieuwe wetgeving niet van toepassing.

De strafbepaling, zoo als zij geldt op het oogenblik dat het misdrijf gepleegd wordt, blijft daarop toepasselijk.

41. Art. 463 van het strafwetboek en art 20 der wet van 20 Junij 1854 Staatsblad N°. 102) zijn op de misdrijven, voorzien bij de artt. 35 en 39, van toepassing.

§ 4. *Slotbepalingen.*

42. In deze wet wordt verstaan :

1°. door vee: de eenhoevige en de herkaauwende dieren en de varkens ;

2°. door vleesch: alle zachte bestanddeelen van bovengemelde dieren afkomstig, onverschillig of zij al dan niet en hoe zij zijn bewerkt of vermengd, mitsdien ook gezouten, gerookt, en hoofd-vleesch, spek, hammen, worst, enz.

De bepalingen van deze wet kunnen door Ons bij algemeenen maatregel van inwendig bestuur ook van toepassing worden verklaard op andere in deze wet niet genoemde dieren, wanneer de zorg voor den veestapel dit vereischt.

Schorsing van veemarkten, sluiting van diergaarden en soortgelijke inrigtingen kan door Ons in zoodanig geval worden bevolen. Het daartoe strekkend besluit bepaalt den tijd, gedurende welken de inrigting besloten blijft. Zoo noodig kan die termijn door Ons worden verlengd.

43. De stukken, krachtens deze wet opgemaakt en waaromtrent geene afzonderlijke bepaling in deze wet voorkomt, zijn vrij van zegel- en registratieregten en uitvoerbaar ook vóór dat zij zijn geregistreerd.

Deze vrijstelling van zegel- en registratierecht

geldt
stelling

44.

verval

de we

de art

de art

kelen

6 Oc

lijk

onder

kelen

45

vorde

regel

vast

gesla

4

arij

I

zal

depe

nar

uitv

0

De

geldt echter niet ten aanzien der akte van aanstelling, in art. 5 dezer wet bedoeld.

44. Met het in werking treden dezer wet zijn vervallen de wet van 19 April 1867 (S. N°. 30), de wet van 19 Dec. 1867 (Staatsblad N°. 126), de artt. 459, 460 en 461 van het Strafwetboek, de artt. 19 van den 1^{en} titel 4^e sectie en de artikelen 13 en 23 van den 2^{en} titel der wet van 6 October 1791; artt. 39 en 40 van het Keizerlijk decreet van 18 Junij 1811 voor zooveel het onderwerp betreft, bij deze wet geregeld, en artikelen 5 en 6 der wet van 9 Julij 1842 S. N°. 21).

45. Voor zoover de toepassing dezer wet dit vordert, worden door Ons bij algemeenen maatregel van inwendig bestuur bijzondere bepalingen vastgesteld met betrekking tot den accijns op het geslagt.

46. Deze wet treedt in werking op 1 Januarij 1871.

Lasten en bevelen, dat deze in het Staatsblad zal worden geplaatst, en dat alle ministeriële departementen, autoriteiten, collegiën en ambtenaren, wien zulks aangrat, aan de naauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te 's Gravenhage, 20 Julij 1870,

(get.)

WILLEM.

De Minister van Binnenl. Zaken, (get.) Fock.

(Uitgeg. 5 Aug. 1870.)

ner
ge

(St

22

noe
ge

op

we

ger

vee

van

lijl

ter

daa

be

BIJLAGEN.

BESLUIT *van 4 December 1870*, S. 191, houdende voorschriften betreffende het begraven, verbranden of op andere wijze vernietigen van het volgens de wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad N°. 131) afgemaakt of aan eene besmettelijke ziekte gestorven vee en van andere voorwerpen, en de ontsmetting van stallen en andere gebouwen en het onschadelijk maken van mestvaalten.

WIJ WILLEM III, ENZ.

Op de voordragt van Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken, van 31 Oct. 1870, N°. 251, 9^e afdeling;

Gelet op art. 31 der wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad N°. 131);

Den Raad van State gehoord (advies van den 22 November 1870, N°. 11);

Gezien het nader rapport van Onzen voornoemden Minister, van 1 December 1870, lit. B, 9^e afdeling;

Hebben besloten en besluiten:

Art. 1. Omtrent het begraven, verbranden of op andere wijze vernietigen van het volgens de wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad N°. 131) afgemaakte of aan eene besmettelijke ziekte gestorven vee en van andere voorwerpen, en de ontsmetting van stallen en andere gebouwen en het onschadelijk maken van mestvaalten, gelden de voorschriften, die, bij dit besluit gevoegd, geacht worden daarmede één geheel uit te maken.

2. Dit besluit treedt in werking 1°. Jan. 1871.

Onze Minister van Binnenlandsche Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit, dat in

Veeartsenijk. 2e dr.

het Staatsblad zal worden geplaatst, en waarvan afschrift zal worden gezonden aan den Raad van State.

Het Loo, 4 December 1870.

(get.)

WILLEM.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

(get.)

Fock.

(*Uitgeg. 11 Dec. 1870.*)

VOORSCHRIFTEN *betreffende het begraven, verbranden of op andere wijze vernietigen van het volgens de wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad N°. 131) afge- maakte of aan eene besmettelijke ziekte gestorven vee en van andere voorwerpen, en de ontsmetting van stallen en andere gebouwen en het onschadelijk maken van mestvaalten.*

Het onschadelijk maken van vee, dat aan eene besmettelijke ziekte lijdende is gestorven, en van mestvaalten en andere voorwerpen en de ontsmetting der stallen en andere gebouwen, benevens de voorwerpen, die zich daarin bevinden, geschiedt op drieërlei wijze, namelijk:

- 1°. door het besmette voorwerp, te vernietigen;
- 2°. door het van smetstof te zuiveren;
- 3°. door de smetstof te vernietigen of onschadelijk te maken.

§ 1. *Het vernietigen van besmette voorwerpen door verbranding of begraving.*

Verbrand moet worden besmet hooi, stroo, riet, drooge mest, gebrekkige houten bevloeringen, oud latwerk, sterk besmette kleederen en verdere voorwerpen die niet voor ontsmetting geschikt zijn.

Kan door het dicht bebouwd zijn der buurt, sterke wind of dergelijke oorzaken van gevaar voor de openbare veiligheid de verbranding niet plaats hebben, dan worden de bedoelde voorwerpen begraven.

Het verbranden van afgemaakt of aan eene besmettelijke ziekte gestorven vee geschiedt vooral na besmetting door veepest of schaapspokken, of wanneer de gesteldheid van den bodem het begraven niet toelaat.

Nadat het vee, hooi, stroo, mest en de verder te verbranden voorwerpen zijn zamengebragt en de bovenlaag van den weg, waarlangs dit alles is vervoerd, is afgestoken en met die voorwerpen onder in een kuil geworpen, wordt die kuil met de noodige hoeveelheid koolteer en petroleum begoten en genoemde zaken daarna in brand gestoken. Het overschot wordt zoo mogelijk één meter diep begraven.

Bij begraving zonder verbranding wordt de buikholtte van het vee opgengesneden, de huiden door kruissneden onbruikbaar gemaakt en vervolgens in den kuil met koolteer, petroleum of minstens één decimeter dikke laag ongebluschte kalk overgoten of bestrooid en daarna met te begraven mest, hooi en stroo en eindelijk met één meter hooge laag aarde overdekt.

Waar zulks door den burgemeester in overleg met den districts-veearts noodig wordt geacht, moet de begraafplaats onmiddellijk na de begraving door eene stevige omheining, die voor vee ondoordringbaar is, afgesloten en gedurende een jaar afgesloten gehouden worden.

Het binnentreden van de omheinde begraafplaats of het ontsluiten der omheining is binnen dat tijdperk verboden, behalve met verlof of op last van den burgemeester.

§ 2. *Het onschadelijk maken der smetstof door zuivering der besmette voorwerpen.*

Het zuiveren van besmette voorwerpen heeft plaats door deze eerst af te krabben, zoo als bijv. kan geschieden met wanden, stijlen, voederbakken, ruiven, en ze daarna met kokend heet water af te schrobben, hetgeen ook met besmette vloeren en kleederen kan geschieden. Deze zuivering wordt gevolgd door de ontsmetting volgens § 3.

§ 3. *Het vernietigen der smetstof.*

Het vernietigen der smetstof heeft plaats door de besmette voorwerpen bloot te stellen aan een luchtstroom of aan een hoogen warmtegraad of door aanwending van zoogenaamde desinfectie-middelen.

De districts-veearts beslist welke dier middelen moeten worden toegepast.

De meest gebruikelijke desinfectie-middelen zijn:

het chloor als chloorgas of chloorkalk het zwavelig zuur en het carbolzuur.

De *chloorkalk* wordt vooral gebezigd om, met of zonder witkalk, na de chloorberooking, wanden en muren te bestrijken, of ook om in met van vee bezette stallen eene zachte chloorontwikkeling te doen plaats hebben. Tot dat einde wordt chloorkalk daarin op verschillende punten in aarden schotels geplaatst.

Zwaveligzure dampen zijn aangewezen ter ontsmetting van huiden, wol en dergelijke voorwerpen en in het algemeen waar andere middelen het te ontsmetten voorwerp zouden benadeelen.

Het *carbolzuur* wordt niet alleen voor de ontsmetting van levend vee, maar ook van andere voorwerpen gebezigd in naar omstandigheden meer of minder sterke oplossing.

De ontsmetting van personen heeft plaats door zorgvuldige wassching van handen en aangezigt met zeepwater en bepaalt zich verder in den regel tot de bovenkleederen, waarbij het schoeisel bijzondere zorg vereischt. Zijn ook de onderkleederen besmet, zoo als bij slagters ligt het geval kan zijn, dan worden die kledingstukken mede in de ontsmetting begrepen.

Kleederen, met bloed of slijm verontreinigd, worden met kokend heet zeepwater gewasschen of, zoo zij daarvoor niet geschikt zijn, of zeer weinig waarde hebben, verbrand. Wanneer het *zeker* is dat de kleederen niet in onmiddellijke aanraking met smetstof zijn geweest, dan worden zij enkel aan eene chloorberooking blootgesteld.

Het schoeisel wordt naauwkeurig afgewasschen met carbolzourhoudend water.

Stallen en andere *gebouwen* worden eerst ontleidigd van de daarin aanwezige mest.

Deze wordt vervoerd onder de noodige voorzorgen, zoodat b.v. mest van aan veepest lijdende dieren niet met rundvee wordt vervoerd en zoveel mogelijk in de nabijheid van het gebouw of het vervoermiddel begraven of ontsmet.

Alle de in bovenvermelde gebouwen voorhanden voorwerpen, die ongeschikt zijn voor ontsmetting, als gebrekkige bevloering, latwerk, enz., worden, na volgens art. 25 der wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad No. 131) onteigend te zijn, uitgebroken

om te worden verbrand of begraven. Vervolgens worden wanden en vloer naauwkeurig afgekrabt en afgeschrobt met kokend heet water en daarna nagespoeld met carbolzuurhoudend water en, zoodra dit is afgevoeld, wordt alles aan eene krachtige chloorberooking blootgesteld.

De ruimten, waarin de chloordampen ontwikkeld worden, blijven minstens zes uren gesloten, waarna zij aan de vrije toestrooming der lucht worden blootgesteld.

Vuurvaste voorwerpen worden aan de roode gloeihitte blootgesteld.

De onschadelijkmaking van mestvaalten geschiedt:

1°. *door ontsmetting.* Zij worden met eene ruime hoeveelheid carbolzuurhoudend water overgoten of, waar zulks de voorkeur verdient, met chloorkalk bestrooid.

2°. door de mest naar bouwland te brengen en onmiddellijk onder te ploegen.

Behoort bij het Koninklijk besluit van 4 December 1870, N°. 26 (Staatsblad N°. 191).

Mij bekend,

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

(get.)

Fock.

MISSIVE van 14 December 1870, van den Minister van Binnenlandsche Zaken, over het vervallen van provinciale- en gemeenteverordeningen omtrent veeziekten, en de regelen bij onteigening van vee toe te passen.

Bij het in werking treden op 1 Januarij 1871 van de wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad N°. 131) tot regeling van het veeartsenijkundig Staatstoezicht en de veeartsenijkundige politie, vervallen de bestaande provinciale- en gemeenteverordeningen betreffende de bij die wet geregelde onderwerpen, met uitzondering van die, welke betrekking hebben op de onderwerpen in art. 15 genoemd, voor zoover die verordeningen niet in strijd zijn met de daaromtrent bestaande wettelijke voorschriften.

Ik heb de eer U in overweging te geven de

gemeentebesturen in uwe provincie daaraan te herinneren en hen tevens opmerkzaam te maken dat, te rekenen van 1 Januarij 1871, geen onteigening van besmet of verdacht vee kan plaats hebben dan volgens de voorschriften der aangehaalde wet. Met dien datum zijn volgens art. 23 van die wet de bepalingen der onteigeningswet van 28 Augustus 1851 (Staatsblad N°. 125) niet langer geldig voor onteigening van besmet of verdacht vee.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,
(get.) Fock.

MISSIVE van 14 December 1870, van den Minister van Binnenlandsche Zaken, betreffende de toepassing der wet van den 20 Julij 1870, (Staatsblad N°. 131).

Zoo als U bekend is treedt op 1 Januarij 1871 de wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad N°. 131), tot regeling van het veeartsenijkundig Staatstoezicht en de veeartsenijkundige politie in werking met de naar aanleiding daarvan vastgestelde Koninklijke besluiten van 4 December jl. (Staatsblad N°. 190 en 191).

Daar de medewerking van de hoofden der gemeentebesturen voor de handhaving van de daarin vervatte wettelijke voorschriften onmisbaar is, heb ik de eer U in overweging te geven de aandacht van de burgemeesters in Uwe provincie op een en ander te vestigen. Gestrenge handhaving dier voorschriften toch is zoowel in het belang van den veestapel als van 's Rijks schatkist.

Ik acht het niet ondienstig bij deze gelegenheid te wijzen op enkele bepalingen, die welligt voor verschillende opvatting vatbaar zijn en dus eene nadere uitlegging schijnen te vorderen.

1°. In art. 5 der aangehaalde wet is bepaald dat de districts-veeartsen de in dat artikel genoemde plaatsen en gebouwen niet mogen binnen treden zonder voorzien te zijn van een schriftelijken last van den burgemeester of den kantonregter. Deze last zal, zoo noodig, met spoed moeten verstrekt

worden en wel op zoodanige wijze, dat de bedoeling des wetgevers die aan dit onderzoek niet alleen van repressief maar ook kennelijk een preventief karakter heeft willen geven, niet worde miskend.

2°. In de artt. 14, 16, 17, 19, 21 en 25 is bepaald dat bij afwezigheid van den districts-veearts en van een districts-veearts plaatsvervanger een geëxamineerd veearts in spoedeisende gevallen kan geraadpleegd worden. Beide omstandigheden worden te zamen vereischt om het inwinnen van het advies van een geëxamineerden veearts buiten het veeartsenijkundig Staatstoezigt staande te regtvaardigen. De burgemeester kan dezen niet raadplegen dan na de zekerheid bekomen te hebben dat zoowel de districts-veearts als zijn plaatsvervanger verhinderd zijn over te komen en bovendien moet het geval, waarover raad gevraagd wordt, spoed eischen.

3°. De laatste zinsnede van art. 16 bepaalt dat in gevallen van twijfelachtigen aard aan den Minister van Binnenlandsche Zaken wordt kennis gegeven. Gevallen van twijfelachtigen aard zijn die waarin bij den districts-veearts twijfel bestaat omtrent den aard der ziekte of omtrent de aan te wenden maatregelen.

De overige bepalingen der wet schijnen geene nadere toelichting te vorderen.

Mogt deze echter noodig blijken dan ben ik bereid die te geven.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

(get.)

Fock.

MISSIVE van 23 December 1870, van den Minister van Binnenlandsche Zaken, betrekkelijk de uitvoering van artt. 24 en 36 der wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad N°. 131).

Even als in art. 14 der wet van 19 April 1867 (Staatsblad N°. 30), wordt in art. 36 der wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad N°. 131), regelende het veeartsenijkundig Staatstoezigt en de veeartsenijkundige politie, bepaald dat „in beslag genomen „voorwerpen, die uit hoofde van gevaar van be-

"smetting niet ter bewaring geschikt zijn, na te
"zijn gewaardeerd op de wijze, in art. 24 der
"wet vermeld, dadelijk worden vernietigd of on-
"schadelijk gemaakt *op last van den ambtenaar*
"die de voorwerpen in beslag heeft genomen."

De voorschriften tot uitvoering dier bepaling, gegeven bij missive van mijn' ambtsvoorganger van 1 Februarij 1868, No. 200, blijven ook voor het vervolg van kracht. Bovendien zijn ten deze, zooveel noodig in overleg met mijn' ambtgenoot van Financiën, de volgende voorschriften vastgesteld.

Wanneer bevoegde ambtenaren (der in- en uitgaande regten of andere) vee of andere voorwerpen, wegens overtreding der bepalingen tot wering van veeziekten hebben in beslag genomen en ter beschikking stellen van den burgemeester der gemeente waarin de aanhaling is geschied, wordt door dien burgemeester allereerst gezorgd dat het aangehaalde geheel afgezonderd blijve en, zoo noodig, onder bewaking worde gesteld. Hij wint vervolgens onverwijld het gevoelen van den districts-veearts in over de vraag of er gevaar van besmetting bestaat en of het vee moet worden afgemaakt. Zoo ja, dan moeten ook in die gevallen de voorschriften, gevoegd bij het Koninklijk besluit van 4 December 1870 (Staatsblad No. 191), gevolgd worden en wijst de districts-veearts bij zijn antwoord bepaaldelijk aan, welke dier voorschriften op het vee en de verdere voorwerpen moeten worden toegepast. Wordt door den districts-veearts vernietiging of onschadelijkmaking noodig geacht, dan geven vervolgens de ambtenaren, die de voorwerpen in beslag hebben genomen, den daartoe vereischten last. Voor de uitvoering van dien last en van de verdere maatregelen, door den districts-veearts volgens 't bovenstaande aanbevolen, zorgt de burgemeester, met inachtneming in de daartoe leidende gevallen van art. 24 der aangehaalde wet. De last der ambtenaren en de uitvoering, daarvan gegeven, worden in het proces-verbaal van den burgemeester vermeld.

Wanneer de districts-veearts de vernietiging onnoodig acht, wordt gehandeld overeenkomstig het bepaalde in art. 37 der meergenoemde wet.

Een en ander doet echter niet te kort aan de verplichting van burgemeester en ambtenaren, om te zorgen voor de *dadelijke* vernietiging of onschadelijkmaking in die gevallen, waarin kennelijk gevaar voor besmetting bestaat en de gelegenheid ontbreekt om het aangehaalde voorloopig geheel afgezonderd te houden.

De kosten van het afzonderen en van het onderhoud (opstallen, bewaken enz.) en van het vernietigen of onschadelijk maken van het vee of de voorwerpen waarmee is overtreden, zijn kosten van justitie, over wier voldoening de burgemeester zich zal moeten verstaan met den officier van justitie, behoudens evenwel 't bepaalde omtrent de kosten van onderhoud in de gevallen, bedoeld bij het 2^e en 3^e lid van art. 37. Aan den officier van justitie moeten ook de declaratiën der belanghebbenden worden gezonden wegens de vervoermiddelen, die op last van den burgemeester kunnen worden gebezigd, wanneer de ambtenaren de goederen niet zelf vervoeren kunnen (art. 9 van het Keizerlijk decreet van 18 Junij 1811, Bulletin des Lois N°. 377).

Door mijn ambtgenoot van Financiën zullen, wat de ambtenaren der in- en uitgaande regten en accijnoen betreft, in gelijken geest de noodige bevelen worden gegeven.

Ik heb de eer, U te verzoeken de burgemeesters in uwe provincie met de bovenstaande voorschriften bekend te maken.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

(get.)

Fock.

BEKENDMAKING van den Minister van Binnenl. Zaken van 24 December 1870: kenteekenen te bezigen voor hoeven, erven, stallen of weiden, waar zich door eene besmettelijke ziekte aangetast of daarvan verdacht vee bevindt of bevonden heeft.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

Gelet op art. 18 der wet van 20 Julij 1870. (Staatsblad N°. 131);

Heeft goedgevonden te bepalen:

1°. dat de kenteekenen gebezigd om, volgens art. 17 dier wet, hoeven, erven, stallen of weiden aan te wijzen, waar zich door eene besmettelijke ziekte aangetast of daarvan verdacht vee bevindt of bevonden heeft, zullen bestaan uit borden van ruw hout, aan eene zijde glad geschaafd. Deze borden zullen den vorm hebben van een rechthoek, waarvan de lange zijde eene lengte heeft van acht decimeters, de korte van vier decimeters. Op de gladgeschaafde wijze worden met zwarte verw de woorden *Besmettelijke veeziekte* geplaatst. De letters moeten eene lengte hebben van één decimeter en eene dikte van drie centimeters.

Wanneer de districts-veearts het noodig achten naam der ziekte te vermelden, wordt deze op het bord geplaatst.

2°. dat de sub 1 bedoelde borden op zoodanige plaatsen, als door den burgemeester, na overleg met den districts-veearts zullen worden aangewezen, ter hoogte van minstens twee en een halven meter boven den beganen grond, met spijkers zullen worden vastgehecht, zoo mogelijk aan daartoe geschikte voorwerpen, of, zoo de gelegenheid daartoe ontbreekt, aan houten palen die te dien einde in den grond worden geplaatst.

's Gravenhage, 24 December 1870.

(get.)

Fock.

BESLUIT van 30 October 1872, S. 105, nader bepalende welke ziekten van het vee voor besmettelijk worden gehouden en welke der in de wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad N°. 131) genoemde maatregelen bij het heerschen of bij het dreigen van elke dier ziekten moeten toegepast worden, en zulks met intrekking der Koninklijke besluiten van 4 December 1870 (Staatsblad N°. 190), 26 Januarij 1871 (Staatsblad N°. 2) en 19 April 1871 (Staatsblad N°. 36).

WIJ WILLEM III, ENZ.

Overwegende, dat herziening van Onze besluiten van 4 December 1870 (Staatsblad N°. 190), 26 Jan. 1871 (Staatsblad N°. 2) en 19 April 1871 (Staatsblad N°. 36) noodzakelijk is gebleken:

Op de voordragt van Onzen Minister van Binnenlandsche Zaken, van 15 October 1872, lit. A, 9^e afd.;

De commissie van deskundigen, benoemd bij Ons besluit van 8 October 1872, N°. 16, gehoord;

Den Raad van State gehoord (advies van den 25 October 1872, N°. 9);

Gelet op het nader rapport van Onzen voornoemden Minister, van 27 Oct. 1872, N°. 1, 9^e afd.;

Hebben besloten en besluiten:

Art. 1. Voor besmettelijke ziekten van het vee worden gehouden:

1°. de veepest (veetyphus) bij herkaauwende dieren;

2°. de longziekte bij runderen;

3°. het kwaadaardig klaauwzeer bij schapen;

4°. de kwade droes en huidworm bij eenhoevige dieren;

5°. de dierenschurft bij paarden en bij schapen;

6°. de pokken bij schapen;

7°. het miltvuur bij alle vee;

8°. de hondsdolheid bij alle vee.

2. Bij elke der in artikel 1 genoemde ziekten zijn de bepalingen der artikelen 13 en 14 der wet van 20 Julij 1870 (S. N°. 131) van toepassing.

Afzondering van vee, hetwelk vermoed wordt door eene besmettelijke ziekte te zijn aangetast, kan volgens artikel 16 der aangehaalde wet door den burgemeester, in overleg met den districts-veearts, zijn' plaatsvervanger of, bij afwezigheid van beiden, in spoedeisende gevallen met een' geëxamineerden veearts, worden bevolen.

3. Behalve de in artt. 13 en 14 voorgeschreven aangifte en afzondering moeten de volgende maatregelen worden toegepast:

§ 1. *Bij de veepest (veetyphus).*

Het door veepest aangetaste vee en het daarvan verdachte moet worden afgemaakt en daarna verbrand of begraven.

De stal of het gebouw, waarin zich door veepest aangetast of daarvan verdacht vee heeft bevonden, moet worden ontsmet.

De op het erf of de hoeve aanwezige mestvaalt moet worden onschadelijk gemaakt.

Het vastleggen of vasthouden van honden kan worden geboden, met inachtneming van het bepaalde bij art. 30 der wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad n°. 131).

§ 2. *Bij de longziekte.*

Runderen, door de longziekte aangetast, moeten worden afgemaakt. De borst- en buksingewanden van het afgemaakte dier moeten worden verbrand of begraven. De huiden der afgemaakte runderen worden ontsmet.

De plaats in den stal of het gebouw, waar een afgemaakt of gestorven dier gestaan heeft, moet worden ontsmet.

Het vastleggen of vasthouden van honden kan worden geboden, met inachtneming van het bepaalde bij art. 30 der wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad n°. 131).

Onze Minister van Binnenlandsche Zaken kan afmaking van Regeringswege voor bepaalde streken en bepaalden tijd doen staken en afmaking van verdachte runderen bevelen.

Eigenaars van longziek vee zijn bevoegd dit te slagten, na aangifte bij den burgemeester en onder toezigt der politie, onverminderd hunne verplichting tot naleving der overige bepalingen van de aangehaalde wet en van dit besluit. (1)

§ 3. *Bij het kwaadaardig klaauwzeer bij schapen.*

Het door kwaadaardig klaauwzeer aangetaste schaap moet van de overigen afgezonderd worden gehouden.

§ 4. *Bij den kwaden droes en huidworm.*

Wanneer de districts-veearts het noodig oordeelt, moet het aangetaste dier worden afgemaakt en daarna verbrand of begraven.

(1) Zie de missive van den Minister van Binnenlandsche Zaken van 9 Nov. 1872 hierna.

De plaats in den stal of het gebouw, waar een afgemaakt dier gestaan heeft, moet worden ontsmet.

§ 5. *Bij de schurft.*

De door schurft aangetaste paarden of schapen moeten van de overigen afgezonderd worden gehouden.

§ 6. *Bij de schaapspokken.*

In bijzondere gevallen, waar dit door den districts-veearts noodig wordt geoordeeld, kunnen door pokken aangetaste schapen worden afgemaakt.

Het afgemaakte dier moet worden verbrand of begraven.

Waar afnaking niet plaats vindt, moet het aangetaste schaap van de overigen worden afgezonderd gehouden.

De stal of het gebouw, waarin eenig aan pokken lijdend schaap gestaan heeft, moet na afloop van het laatste geval worden ontsmet.

§ 7. *Bij het miltvuur.*

Het aan miltvuur lijdende dier moet van het overige vee afgezonderd worden gehouden.

Na den dood of na het herstel van het aangetaste dier moet de plaats in den stal of het gebouw, waar het gestaan heeft, worden ontsmet.

§ 8. *Bij de hondsdolheid.*

Het door hondsdolheid aangetaste vee moet worden afgemaakt en daarna verbrand of begraven.

De plaats in den stal of het gebouw, waar een afgemaakt of gestorven dier gestaan heeft, moet worden ontsmet.

Het vastleggen of vasthouden van honden kan worden geboden, met inachtneming van het bepaalde bij artikel 30 der wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad n°. 131).

4. Vee, aan eene besmettelijke ziekte gestorven, moet door de zorg en ten koste van den eigenaar worden verbrand of begraven.

De daarvoor benoodigde koolteer, petroleum of ongebluschte kalk worden hem door den burgemeester op Rijkskosten verstrekt.

5. Vee, dat volgens artikel 22 van de wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad n°. 131) als verdacht wordt beschouwd, blijft in dien toestand:

Voor vee verdacht van longziekte kan de termijn van 3 maanden door den Commissaris des Konings in de proviucie met eene maand worden verminderd, indien de districts-veearts of zijn plaatsvervanger schriftelijk verklaart, dat het binnen acht dagen, nadat het in verdachten toestand is geraakf, door een' geëxamineerden veearts met goed gevolg is ingeënt.

bij longziekte, 3 maanden;

bij kwaadaardig klaauwzeer bij schapen, 15 dagen:

bij kwaden droes en huidworm, 30 dagen;

bij schurft van paarden, 15 dagen en bij schurft van schapen, 1 dag;

bij schaapspokken, 15 dagen;

bij miltvuur, 8 dagen;

bij hondsolheid van schapen, geiten en varkens, 2 maanden;

bij hondsolheid van rundvee en eenhoevige dieren, 6 maanden;

alles te rekenen van het eindigen van het laatste geval door herstel of door dood of afmaking.

Het oogenblik, waarop de bij dit artikel bedoelde termijn voor het geval van herstel begint te loopen, wordt door den districts-veearts vastgesteld bij schriftelijke gedagteekende verklaring, die aan den belanghebbende kosteloos wordt uitgereikt.

Zoo verdacht vee van een merkteeken is voorzien, wordt dit, wanneer het vee opgehouden heeft verdacht te zijn, onkenbaar gemaakt.

6. De termijn, bedoeld bij art. 22 der wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad n°. 131), wordt gesteld:

voor veepest (veetyphus) op 15 dagen;

voor longziekte op 8 dagen;

voor kwaadaardig klaauwzeer bij schapen op 8 dagen;

voor kwaden droes en huidworm op 15 dagen;

voor schurft bij paarden op 15 dagen en bij schapen op een dag;

voor schaapspokken op 10 dagen.

7. Bij afsluiting van besmette hoeven of weiden, ingevolge het 1^e lid van artikel 29 der wet van 20 Julij 1870 (Staatsblad n°. 131), is verboden,

a. bij veepest (veetyphus), invoer in en uitvoer

uit den
honden
den af
varkens
haar, v
ongesin
van ho
dekken

b. b
afgeslo
afgeslo
den,

c.
in en
kaauw

d.
uitvo

e.
uit d
van
slot

f.
den

g.
afge

h.
kri

i.
20

j.
wa

k.
be

l.
1

m.
v

n.
3

uit den afgesloten kring van herkaauwende dieren, honden, katten en pluimgedierte en uitvoer uit den afgesloten kring van eenhoevige dieren en varkens, en van versch vleesch, onbereide huiden, haar, vederen, horens, beenderen, klaauwen, wol, ongesmolten vet, mest en allen anderen afval en van hooi, stroo en ander veevoeder, touw, koe-dekken en stalgereedschap;

b. bij longziekte, invoer in en uitvoer uit den afgesloten kring van runderen en uitvoer uit den afgesloten kring van schapen, van onbereide huiden, mest, hooi, stroo en ander veevoeder;

c. bij kwaadaardig klaauwzeer bij schapen, invoer in en uitvoer uit den afgesloten kring van herkaauwende dieren;

d. bij kwaden droes en huidworm, invoer in en uitvoer uit den afgesloten kring van eenhoevige dieren;

e. bij schurft van paarden, invoer in en uitvoer uit den afgesloten kring van paarden, en bij schurft van schapen, invoer in en uitvoer uit den afgesloten kring van schapen;

f. bij schaapspokken, invoer in en uitvoer uit den afgesloten kring van schapen;

g. bij miltvuur, invoer in en uitvoer uit den afgesloten kring van vee;

h. bij hondsdoelheid, uitvoer uit den afgesloten kring van vee, honden en katten.

8. De termijnen, bij artikel 32 der wet van 20 Julij 1870 (S. N°. 131) bedoeld, worden gesteld:

bij veepest (veetyphus), op 30 dagen voor alle vee;

bij longziekte, op 60 dagen voor runderen, doch wanneer de stal of weide, waarin zich geen runderen bevinden, is ontsmet, op 21 dagen;

bij kwaadaardig klaauwzeer bij schapen, op 15 dagen voor schapen;

bij kwaden droes en huidworm, op 15 dagen voor eenhoevige dieren;

bij schurft, op 15 dagen voor paarden, op 30 dagen voor schapen;

bij schaapspokken, op 15 dagen voor schapen;

bij miltvuur, op 10 dagen voor alle vee;

bij doelheid, op 8 dagen voor alle vee;

alles te rekenen van den dag, waarop het laatste geval door herstel, door dood of afmaking is geëindigd.

Het oogenblik, waarop de bij dit artikel bedoelde termijn voor het geval van herstel begint te loopen, wordt door den districts-veearts vastgesteld bij schriftelijke gedagteekende verklaring, die aan den belanghebbende kosteloos wordt uitgereikt.

9. Onze besluiten van 4 December 1870 (Staatsblad N°. 190), 26 Januarij 1871 (Staatsblad N°. 2) en 19 April 1871 (Staatsblad N°. 36) worden ingetrokken.

10 Ons tegenwoordig besluit treedt in werking op den vijfden dag na de afkondiging in het Staatsblad en in de Staatscourant.

Onze Minister van Binnenlandsche Zaken is belast met de uitvoering van dit besluit, dat in het Staatsblad en gelijktijdig in de Staatscourant zal worden geplaatst, en waarvan afschrift zal worden gezonden aan den Raad van State.

's Gravenhage, 30 October 1872.

(get.)

WILLEM.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

(get.)

GEERTSEMA.

(Uitgeg. 8 Nov. 1872.)

MISSIVE van 9 November 1872, van den Minister van Binnenlandsche Zaken, betreffende de afmaking en inenting van wegens longziekte verdacht vee.

Ik heb de eer U hierbij een afschrift te doen toekomen van mijne beschikking van heden, betreffende de afmaking van wegens longziekte verdacht rundvee.

Het zal mij aangenaam zijn wanneer zich in Uwe provincie een geval mogt voordoen, bij het berigt daarvan opgave te ontvangen van het aantal verdachte runderen die 1°. zijn afgemaakt of 2°. zijn ingeënt. Van het bedrag der schadeloosstelling voor de afgemaakte runderen verwacht ik tevens mededeeling.

Gelief voor zooveel noodig van het bovenstaande en van den inhoud mijner beschikking kennis te geven aan de burgermeesters in Uwe provincie.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

(get.)

GEERTSEMA.

De Minister van Binnenlandsche Zaken,

Gelet op art 3 § 2 van het Koninklijk besluit
van 30 October 1872, Staatsblad N°. 105;

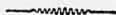
Heeft goedgevonden te bepalen:

Wanneer een stuk rundvee wegens longziekte is
afgemaakt, of daaraan is gestorven, zal, na ver-
loop van acht dagen, al het overige rundvee,
hetwelk zich ten gevolge van dat ziektegeval in
verdachten toestand bevindt, onverwijld, door de
zorg van den burgemeester, na onteigening worden
afgemaakt, tenzij de eigenaar, houder of hoeder
van dat verdachte vee eene verklaring overlegge
van eene geëxamineerde veearts, dat het is ingeënt.

's Gravenhage, 9 November 1872.

Accordeert met de geparafeerde minuut.

De Secretaris-Generaal (get.) HUBRECHT.

W E T

pol

B E S

sch

ges

sm

M i s

der

ov

me

en

M i s

M

tr

20

M i s

M

tr

d

B E

v

k

s

s

d

B E

b

v

k

c

M

INHOUD.

	Bladz.
WET van 20 Julij 1870. Staatstoezigt en politie	3.
BESLUIT van 4 December 1870. Voor- schriften: begraven, verbranden enz. van gestorven of afgemaakt vee enz. en ont- smetting.	25
MISSIVE van 14 December 1870, van den Minister van Binnenlandsche Zaken, over het vervallen van provinciale en ge- meente-verordeningen omtrent veeziekten, en de regelen bij onteigening toe te passen.	29
MISSIVE van 14 December 1870, van den Minister van Binnenlandsche Zaken, be- treffende de toepassing der wet van den 20 Julij 1870	30
MISSIVE van 23 December 1870, van den Minister van Binnenlandsche Zaken, be- trekkelijk de uitvoering van artt. 24 en 36 der wet van 20 Julij 1870	31
BEKENDMAKING van 24 December 1870, van den Minister van Binnenlandsche Zaken: kenteekenen te bezigen voor hoeven, erven, stallen of weiden, waar zich door eene be- smettelijke ziekte aangetast of daarvan ver- dacht vee bevindt of bevonden heeft. . . .	33
BESLUIT van 30 October 1872, nadere bepalingen welke ziekten voor besmettelijk worden gehouden, en welke maatregelen bij het heerschen of bij het dreigen van elke dier ziekten moeten toegepast worden . .	34
MISSIVE van 9 November 1872, houdende beschikking van den Minister van Binnen- landsche Zaken, betreffende de afmaking en inënting van wegens longziekte verdacht vee.	40

Aan

Aan

Aan

Aan

Afn

Afs

Afz

Beg

Beg

Be

Be

Be

Be

Be

Bi

Bo

Bu

Bu

Bu

ALPHABETISCH REGISTER.

De cijfers duiden de bladzijden aan.

- Aanbieding* van den getaxeerden prijs voor afgemaakt vee. 13.
- Aangifte* eener besmettelijke ziekte. 8. 10.
- Aanspraak* op vergoeding voor afgemaakt vee. 8. 9.
Wanneer die aanspraak vervalt. 15.
- Aanwijzing* van middelen ter verbetering van den gezondheidstoestand van den veestapel. 4.
- Afmaking* van vee. 12. 13. 14.
- Afsluiting* van hoeven of weiden. 17. 38.
- Afzondering* van vee, hetwelk aan eene besmettelijke ziekte lijdt. 7. 9. 35.
- Begraafplaats* van aan besmettelijke ziekten gestorven of afgemaakt vee enz. Omheining. Afsluiting. 27.
- Begraven*, verbranden of vernietigen van vee en voorwerpen. 18. 25.
- Benoeming* van districtsveeartsen. 4.
- Bergplaatsen* van vleesch en spek. Binnentreden door districtsveeartsen. 5.
- Besmettelijke* veeziekten. Welke als zoodanig worden beschouwd. 19. 34.
- Bezoeken* der markten door de districtsveeartsen. 7.
- Bezoldiging* der districtsveeartsen. 6. 8.
- Binnentreden* van erven enz. door de districtsveeartsen. 5. 30.
- Boeten*. Zie *Strafbepalingen*.
- Buitengewone* districtsveeartsen. 8.
- Bureau*-, reis- en verblijfkosten der districtsveeartsen. 6. 8.
- Burgemeester*. 5. 7—14. 16. 17. 19. 27. 35.

- Consigneren* van gelden, welke niet zijn aangenomen. 15.
- Deskundigen* voor de waardering van af te maken vee. 13.
- Diergaarden*. Binnentreden door districtsveeartsen. 5.
- Sluiting. 22.
- Districtsveeartsen*. 4—14. 35.
- Doorvoer* van vee. 9.
- Eed* voor de districtsveeartsen en plaatsvervangers. 5.
- Van deskundigen tot waardering van af te maken vee. 14.
- Eigenaar* van vee. 10. 12. 13. 14.
- Erven*. Binnentreden door districtsveeartsen. 5.
- Afsluiting. 17. 38.
- Geëxamineerde* veeartsen. 9—14. 35.
- Gemagtigde* van den eigenaar van vee. 14.
- Gemeente-ontvanger*. 13. 14. 15. 20.
- Handhaving* der wetten en verordeningen. 4. 7.
- Herstel* van vee. Termijn. 38. 40.
- Hoeven*. Afsluiting. 17. 38.
- Honden*. Vastleggen of houden. 17.
- Houder* of hoeder van vee. 10. 14.
- Inbeslagneming* van vee enz. 12. 14.
- In- en doorvoer* van vee enz. 9.
- Kantonregter*. 5. 13. 19. 21.
- Kennisgeving* van besmettelijke ziekte aan den burgemeester. 8.
- Kenteeken* aan hoeve, erf, stal of weide, waar zich besmet of verdacht vee bevindt. 11.
- Kringen* waar binnen de districtsveeartsen werkzaam zijn. 4.
- Last* van burgemeester of kantonregter tot binnentreden. 5. 30.
- Maatregelen* bij veeziekte. 7. 8. 9. 35.
- Van inwendig bestuur. 19. 22. 23. 34.
- Markten*. Bezoeken door de districtsveeartsen. 7.
- Verbod. 9. 22.
- Merkteeken* van verdacht, besmet, hersteld vee. 11.
- Mestvaalten*. Ontsmetting. 29.
- Middelen* tot ontsmetting. 27.
- Tot verbetering van den gezondheidstoestand van den veestapel. 4.
- Onderzoek* naar den algemeenen gezondheidstoestand van den veestapel. 4.

Onteigening van vee. 12. 13. 14.

Ontslag van districtsveeartsen. 4.

Ontsmetting. 17. 18. 25 enz.

Openbare verkooping van vee. 7. 9.

Overtredingen. Proces-verbaal. 6.

Penserijen. Binnentreden door districtsveeartsen. 5.

Plaatsvervangers districtsveeartsen. 4—14. 35.

Politie. (Veeartsenijkundige) 8—13.

Proces-verbaal van overtredingen. 6.

Van aanbieding van den prijs van afge-
maakt vee. 13.

Reglementen. (Provinciale en plaatselijke) 9. 29.

Reis- en verblijfkosten, districtsveeartsen en plaats-
vervangers. 6.

Schatters. Zie *Deskundigen*.

Schorsing van districtsveeartsen. 4.

Slagthuizen. Binnentreden door districtsveeart-
sen. 5.

Slotbepalingen. 22. 23.

Staatstoezicht. (Veeartsenijkundig) 4—8.

Stallen. Binnentreden door districtsveeartsen. 5.
Ontsmetting. 17. 28.

Standplaatsen der districtsveeartsen. 4.

Strafbepalingen. 19—22.

Tentoonstelling van vee. Toegang door districts-
veeartsen. 5.

Verbod. 9.

Termijn van afzondering van verdacht vee. 37.

Van afsluiting van gebouwen, hoeven of
weiden. 38.

Uitoefening der veeartsenijkunst. Verboden aan
de districtsveeartsen. 6.

Aan de plaatsvervangende districtsveeartsen
geoorloofd. 6.

Aan de buitengewone veeartsen geoorloofd. 8.

Vee. Wat daaronder verstaan wordt. 22.

Verbod van markten enz. 9.

Verbranden van gestorven of afgemaakt vee enz.
18. 25 enz.

Verdacht vee. Wat daarvoor wordt gehouden. 12.

Vergoeding voor onteigend vee. 13 enz..

Van schade voor grond tot begraving enz. 18.

Verslag (Jaarlijksch) der districtsveeartsen. 7.

Van den Minister. 8.

Vervoer van vee enz. 9. 11. 17.

- Vilderijen.* Toegang der districtsveeartsen. 5.
Viseren der diplomata van veeartsen. 7.
Vleesch. Wat daaronder verstaan wordt. 22.
Voorschriften betreffende begraven, verbranden van
vee en voorwerpen en ontsmetting. 25.
Voorzorgsmaatregelen bij noodzakelijk vervoer van
besmet of verdacht vee. 11.
Voorschot van schadevergoedingen uit de gemeentekas. 16.
Waarde van verdacht en besmet vee. 13.
Weiden. Binnentreden door districtsveeartsen. 5.
Afsluiting. 17. 38.
Weigering van aangeboden gelden voor onteigend
vee. 13.
Werkplaatsen, penserijen en dergelijke. Binnen-
treden door districtsveeartsen. 5.
Wetten, (Vroegere) die vervallen. 23.
Winkels van vleesch. Binnentreden door districts-
veeartsen. 5.
Zegel- en registratieregten. Vrijstelling. 22.
Ziekten. (Besmettelijke) Bepaling, welke daarvoor
worden gehouden. 34.
De wet kan bij algemeenen maatregel van
inwendig bestuur ook op andere dieren
toepasselijk worden verklaard. 23.

